

po Marice

svědectví o lásce,
smrti a naději

nastole

ODRAZIT SE — JIŘÍ KUČA — DARINA KŘIVÁNKOVÁ

Po Marice

Svědectví o lásce, smrti a naději

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.ivysehrad.cz
www.knihynastole.cz

Darina Křivánková / Jiří Kuča

Po Marice – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Po Marice

Po Marice

Svědectví o lásce, smrti a naději

Jiří Kuča

Darina Křivánková

© Jiří Kuča, 2026

© Darina Křivánková, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-7448-697-5

ISBN e-knihy 978-80-7448-758-3 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7448-762-0 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7448-763-7 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

**„Vím, že máme toho nejlepšího strážného anděla.
Budeme se snažit, abys s námi neměla moc práce.“**

„Ahoj miláčekové,

jen jsem vám chtěl dát vědět, že Marička dnes v noci zemřela. Pohřeb bude teď v pátek.“

Tuhle zprávu napsal Jirka 6. července 2025 do skupinového chatu party přátel, která si říká Gastrokroužek. Nepřišla jako blesk z čistého nebe, i když přišla příliš brzo. Někteří více, jiní o něco méně tušili, že se Marice nedaří dobře, že se její stav v posledních týdnech zhoršil. Ale jak vážné to je, si nikdo nechtěl ani představovat. Marika měla rakovinu. Žila s ní 495 dní.

V pátek 11. července před osmou ráno bylo ještě chladno, ale pomalu vysvítající slunce slibovalo hezký prázdninový den, na jaký se za normálních okolností těšíte. Prostranství před smuteční síní znojemského hřbitova se postupně zaplňovalo, až se zaplnilo docela. Rodina, přátelé, kamarádi, známí... Lidé se tiše zdravili lehkým pokynutím hlavy, tlumeným úsměvem, někteří se účastně objali, podali si ruce. Skoro nikdo nepřišel v černé. Jirka měl zarudlé oči od pláče a nevyspání, působil pohuble, smířeně, důstojně a vyrovnaně. Uvnitř ale zdaleka vyrovnaný nebyl. Tou dobou měl za sebou zařizování pohřbu své ženy, a také rozhovor se starším synkem, sedmiletým Bertíkem, o tom, že maminka už tu není, ale nikam neodešla, zůstala tady všude kolem, aby je spolu s menším bráškou Eliotem pořád doprovázela.

Teď bylo třeba doprovodit Mariku, nejmilejší holku, co jsme znali. Smuteční síň se zaplnila, sotva se všichni namačkali dovnitř. Květiny během chvíle vytvořily před katafalkem křehkou a voňavou hradbu. Samé krásné kytice většinou z lučního kvítí. Marika kytky milovala, vždycky měla doma nějaké ve váze. „Domov je díky květinám útulnější,“ říkala. Teď jich dostala nepočítaně.

„Come up to meet you, tell ya I'm sorry, You don't know how lovely you are...“ Stejná písnička od Coldplay hrála Marice s Jirkou na svatbě. Teď se v jejím pomalém rytmu střídají fotografie krásné mladé ženy s dlouhými černými vlasy... bez vlasů... s účesem na krátko. S manželem, s dětmi. Všude se směje. Marika se smála hodně a často.

Nemůžeš mě milovat, jsi tak maximálně zamilovaný

Poprvé se Jirka s Marikou viděli na střední škole, bylo jim šestnáct. Psal se rok 2004 a oba byli ve druháku na Střední průmyslové škole textilní v Jihlavě. Jirka tam studoval obchod a marketing, Marika návrhářství. Na školu chodilo asi čtyři sta holek a jen pár kluků. Jirka byl ve velmi výhodné pozici, která nahrávala jeho přirozenému temperamentu.

„V prváku jsem chodil asi s šesti holkama, pár jich bylo i z Maričiny třídy. Myslím, že jsem byl zrovna čerstvě po rozchodu. Všiml jsem si Mariiky, jak sedí v jídelně. Sehnal jsem si její telefonní číslo a začal jí psát. Chtěl jsem ji pozvat na kafe. Ona samozřejmě nechtěla, protože jsem chodil i s jejími kamarádkami, nejspíš jsem neměl nejlepší pověst. Později mi Marika řekla, že jsem jí pořád vypisoval a k ničemu se neměl. Asi jsem měl obavu z potenciálního odmítnutí. Ale nakonec jsme na to kafe přece jen šli. Byl jsem samozřejmě vtipnej, a taky vysokej, kudrnatej blondák, na škole jsem byl za modela, ale Marice to bylo úplně jedno. Bylo to pro mě moc příjemné vystřízlivění, že si ze mě hned nesedla

na zadek. Bylo jasné, že tahle holka ví, co chce, že je úplně svoje, autentická.

Asi po třech týdnech jsem Marice řekl, že ji miluju. Ona mi na to řekla, že jsem se zbláznil, že to po třech týdnech přeci nemůžu vědět. Že maximálně můžu být zamilovaný, ale milovat ji rozhodně nemůžu. Půl roku jsem se rozhoupával k prvnímu sexu, snažil jsem se být opatrný, nechtěl jsem tlačit na pilu. Marika mi pak řekla, že už po měsíci brala antikoncepci, protože čekala, že něco bude.

Chvilku nám trvalo, než jsme našli společné tempo, já se snažil zpomalit, abych s ní držel volnější krok, a asi jsem v tomhle ohledu zpomalil moc. Ona zase oproti své nátuře výrazně zrychlila. Šli jsme si naproti. Tohle nám zůstalo celou dobu, vždycky jsme měli dostatek dobré vůle na to ujit kus cesty směrem k tomu druhému. Já byl z podstaty raubíř, dost divoký a svobodomyšlný, do všeho jsem šel po hlavě, ona byla klidná, uzemněná, rozvázná, dost přemýšlela, než se do něčeho pustila. Pak už to ale jelo.

Hodně jsme chodili za školu, abychom byli spolu. Marice se docela zhoršil studijní průměr. A hodně jsme spolu mluvili. O všem možném, nejen co se zrovna stalo a co kdo zažil, ale i jak se cítí, co si myslí, co prožívá uvnitř. A to mi dělalo problém, dlouho mi trvalo, než jsem se dokázal otevřít. Všechny skutečné emoce jsem schovával za humor a srandičky, zavíral jsem si je v sobě. Měl jsem pocit, že si všechno vyřeším sám a nepotřebuju k tomu nikoho dalšího. Tohle Marika nechápala a snažila se mě přimět mluvit úplně o všem. Pak mi došlo, že když se svěřím, nesmírně se mi uleví. Zpětně vidím, že jsem v dětství zažíval spoustu věcí, které bych rád s někým sdílel, ale nevěděl jsem, jak na to.“

Měl jsem každou chvíli něco zlomeného

Když byl Jirka ve třetí třídě a jeho mladší brácha Lukáš v první, jejich rodiče se rozvedli.

„Vybavuju si, že v té době už s námi táta nebyl. Dost mi chyběl někdo, ke komu bych vzhlížel. S tátou jsme pak někam vyrazili párkrát do roka, vyblbli jsme se a pak se zas vrátili do reality. Táta k nám přistupoval jako typický sváteční rodič: všechno nám dovolil, neměli jsme žádné limity, jako pubertáci jsme si během těch pár dnů mohli dát pivo, jít spát, kdy jsme chtěli, dělat si, co jsme chtěli. Jako klukovi mi to tehdy připadalo skvělé, jako tátovi mi to dneska přijde naprosto příšerné. Moc dobře si uvědomuju, jak to komplikovalo výchovu mámě, která se nám snažila nastavit nějaké rozumné hranice. Ale tohle vám dojde až s odstupem.

Úplný opak byl pak otčím, mámin partner, který byl velice přísný, což nás samozřejmě štválo, ale nastavilo nám to nějaké normy a zásadně nás to formovalo. Žili jsme mezi těmito dvěma extrémů, ani v jednom nebyla přirozená otcovská láska.

Všechno to vyvažovala máma Marcela. Máma je skvělá. Je to lvice. Vždycky byla přísná, ale spravedlivá. A milující. Zpětně dost vnímám, že když jsme byli malí, musela samu sebe hodně upozadit. Až s velkým odstupem – a díky Marice – jsem si uvědomil, jak je role mámy nevděčná. Máma se stará, řeší problémy, snaží se, aby rodina fungovala, abychom byli nakrmení, oblečení... Všechny ty stovky drobností, které je třeba každý den udělat, a nikdo je vlastně nevidí nebo je považuje za samozřejmé. A já byl navíc hodně divoké dítě, nijak jsem jí to neusnadňoval. Každou chvíli jsem měl něco zlomeného, rozbitou hlavu nebo aspoň boule, modřiny a odřeniny. Neměl jsem vůbec pud sebezáchovy. Když teď vidím stejně divokého Eliota, konečně mi dochází, jak náročné je pro rodiče vychovávat takovou neřízenou střelu. Po letech jsem se mámě omluvil za to, jaký jsem byl.

Těch dětských průšvihů bylo víc. Na základce bylo období, kdy mě děti ve škole šikanovaly. Vybavuju si, jak jsem doma našel někde ležet padesátikorunu, tak jsem si ji vzal a nakoupil bonbóny, abych spolužáky uplatil. Zabralo to. Tak jsem pak doma občas vzal nějaké peníze a pokračoval s uplácením, třeba jsem pozval spolužáky do Mekáče. Samozřejmě se na to přišlo. Tehdy jsem doma nejen kradl, ale i lhal, což máma těžce nesla. Ale nedokázal jsem říct, proč jsem to dělal, proč jsem bral peníze. Nedokázal jsem se svěřit s tím, že mě děti šikanojí. Takovou situaci jsem jako malý neznal, podobné věci se doma prostě neřešily, nikdo se neptal a nikdo se nesvěřoval. Sám jsem s tím problémem nedokázal přijít, řešil jsem ho svou dětskou logikou a úplně špatně. Otevřít problém a svěřit se s ním mě naučila až Marika. I kvůli téhle zkušenosti z dětství máme dneska s mými kluky naprosto otevřený vztah. Nikdo nesmí mít obavu s čímkoli přijít a svěřit se.“

Najednou jsme do sebe naráželi

Po maturitě chtěl Jirka vypadnout z domova, moc neřešil, co bude studovat, hlavně aby to bylo daleko. Marika si tehdy dala přihlášku na Technickou univerzitu v Liberci, chtěla pokračovat ve studiu oděvního návrhářství. Ale vlastně to pro ni nebyla priorita, chtěla jít tam, kam půjde Jirka.

„Už tehdy nám dvěma věřila. Do Liberce se nakonec nedostala, ale mě vzali na Univerzitu Tomáše Bati ve Zlíně na anglickou filologii. Hlásil jsem se tam jen ze vzdoru vůči nevlastnímu otci, schválně jsem si vybral obor úplně mimo jeho záběr, i když jsem věděl, že je to nesmysl. Každopádně jsme oba s Marikou odešli do Zlína. Já nastoupil na školu a Marika začala pracovat u Bati. Původně chtěla do prodejny, ale vybrali si ji, aby pomáhala s výběrem kolekcí. Postupně začala dělat samostatnou nákupčí dětské obuvi a kabelek, měla vkus a cit.

Doma jsem se bál zeptat, jestli spolu můžeme s Marikou bydlet. Marika mě k tomu musela dostrkat, abychom to měli posvěcené i od mé rodiny. Takže jsme se přestěhovali do Zlína do garsonky. Bylo nám de-

vatenáct. A hned jsme narazili. Marika měla v práci jasný režim od devíti do pěti, já na veřejce neměl režim vůbec žádný. Viděli jsme se pár hodin denně a dost na sebe naráželi. Pořád jsem byl ten bezprostřední kluk, samá srandička, minimální zodpovědnost.

I proto mi uniklo, že si zaděláváme na problém tak velký, až jsme se málem rozešli. Marika tehdy často jezdila na služební cesty a po jedné takové cestě na Slovensko se vrátila tak trochu jiná. Neustále vysedávala u počítače a psala e-maily. Všiml jsem si tehdy, že se jí při tom obvykle změnil výraz ve tváři. Ukázalo se, že tam někoho potkala. Číšníka, který se o ně staral. Věnoval se Marice tolik, že to na ni udělalo dojem. Problém byl v tom, že doma tuhle pozornost necítila. Mluvili jsme o tom, co se stalo, Marika byla taková, chtěla o problémech mluvit, jakkoli to bylo nepříjemné.

Tehdy jsem jí řekl, že je na ní, jak se rozhodne. Že jí přeju, aby byla šťastná, ať už to bude se mnou, nebo s někým jiným. Tak jednoduše jsem to vnímal. Tehdy to byl první velký zatěžkávací test, kterým jsme prošli, a vyžádal si první velké kompromisy. Oba jsme museli jít tomu druhému naproti. Bylo třeba nastavit si nějaká pravidla, podle kterých budeme moct společně žít, aby nám bylo oběma dobře.

Nicméně za rok a půl bylo třeba řešit jiný problém, protože mě vyhodili ze školy. A zase jsem neměl odvahu říct to doma, tedy mámě. Našel jsem si práci a hned si podal přihlášku na jiný obor, tentokrát na veřejnou správu, abych přišel domů s tím, že už mám řešení.“

Zlato, co se děje?

Někdy v té době začaly Jirkovy zdravotní problémy. Zhubnul asi patnáct kilo, neustále ho trápil bolavý žaludek. Přístupoval k tomu se zodpovědností tehdy jemu vlastní, tedy žádnou. Marika ho přesto dostrkala k doktorovi, tam se ale na nic nepřišlo. Problémy, které mu velmi komplikovaly život, trvaly osm let.

„Celou tu dobu jsem se s tím snažil žít a bojoval s tím, aniž bych věděl, co mi vlastně je. Chodil jsem na záchod i patnáctkrát denně, neustále jsem měl křeče v břiše, často horečky, zimnice, nafouklé břicho. Během jednoho večera mě to přepadlo třeba šestkrát. Na pohotovosti se vždycky zeptali, co jsem jedl, a ať to bylo cokoli, vždycky to byla dietní chyba, na kterou se to svedlo. Těch osm let to bylo sakra těžké. Ale Marice to nedalo, pořád se snažila něco vymyslet a nakonec – to už jsme bydleli v Praze – mě objednala na jednu kliniku. Tam mě konečně pořádně vyšetřili a dozvěděl jsem se, že mám Crohnovu nemoc. Tak jsem řekl: „Ok, tak co mi na to dáte?“ A Marika se rozbrečela, protože ona

už věděla, že to je docela průšvih, zajímala se, načetla si informace. A já na ni koukal jak Hurvínek a říkám: „Zlato, co se děje?“

Co se děje, mi došlo celkem brzo, protože jsem šel hned na operaci. Původní plán byl, že mi vezmou asi deset centimetrů střeva, nakonec to bylo něco přes půl metru. Tehdy jsem dostal první opravdu velkou facku, úplně mi to změnilo život. Měl jsem doopravdy strach. Ale nebyl jsem na to sám, Marika za mnou jezdila do nemocnice každé ráno a večer.“

Crohnova nemoc je autoimunitní onemocnění, spouštěčem je obvykle stres a také špatná životospráva, málo spánku... Což Jirka během studií velmi poctivě plnil. Roli hrály i rodinné predispozice. Až později zjistil, že v rodině trpí několik příbuzných záněty střev. Nemoc má tři stádia, první stádium obnáší léčbu, ve druhém přichází na řadu operace, ve třetím skončíte „s pytlíkem na boku“. Jirka měl Crohnovu nemoc ve druhém stádiu.

„Kromě kusu střeva jsem taky přišel o možnost jíst spoustu potravin, takže žádný lepek, laktóza, ovoce, zelenina, cukry... To byla další facka. Dostal jsem jen seznam toho, co nesmím, ale žádnou radu, jak jíst, aby život alespoň za něco stál. I proto jsme pak s Marikou udělali kuchařku. Vymýšleli jsme jídla, která budou dobře chutnat a zároveň budou alespoň částečně splňovat přísná omezení, která si Crohnova nemoc žádá. Takže Marice vděčím za to, že jsem se z toho jakž takž dostal. Dneska už mám problémy jen s laktózou, jinak si můžu v rozumné míře dát skoro všechno.“

Všechna světla na mě, teď bude šou!

Zpět do Zlína roku 2010

Jirka dodělal s odřenýma ušima bakaláře. Především se tak chtěl zbavit nálepky lempla, který nic nedotáhne do konce. Za ty tři roky se jejich vztah s Marikou usadil. Hlavně díky ní si našli cesty, jak spolu dobře vycházet, i když každý žili v jiném rytmu. Několikrát se přestěhovali, každý další byt byl vždycky o malinko větší než ten předchozí.

„Už i já jsem si říkal, že to je asi napořád. Přesto jsem měl roupy, občas jsem nějakou slečnu pozval na kafe, na drink... Byly to takové flirty, od kterých jsem se pak vždycky vrátil k Marice, protože žádná jiná za to nestála, žádná nebyla lepší. Ale lákalo mě to. Nejspíš jsem měl pocit, že jsem se nestihl vyblbnout, že jsem si neužil. Přece jen jsme ani jeden neměli jiné sexuální partnery. Ale vždycky to bylo jen ujištění, že doma mám to nejlepší, co můžu mít. Přesto jsem těm pokušením čas od času podléhal.“

Párkrát to na mě prasklo a byl velkej průser. Bylo mi zle hlavně z toho, že jsem Marice ublížil. Paradoxní je, že tyhle moje avantýry náš

vztah posilovaly. Marika mi nikdy nesbalila kufr a nevyhodila mě, chtěla to řešit. Zajímalo ji, proč mi stojí za to hazardovat s naším vztahem, který jsme celkem pracně vybudovali. Učili jsme se komunikovat, říkat si, proč se tak chovám, co mě k tomu vede, a ona se to pokoušela pochopit. Trvala na tom, že si budeme všechno říkat. A věřila mi. Věřila tomu, že stojím za to dávat mi pořád další a další šanci. Vsadila na mě. Na divokého koně.“

Jirka už nechtěl trávit čas na přednáškách a pokračovat ve studiu. A Marika chtěla do Prahy. Dostala nabídku od svých bývalých šéfů z Bati, aby pracovala pro nové obchody Aldo, které tehdy v Praze otevírali.

„Tak jsem řekl: ‚Jasně, jdeme do Prahy‘. Z našich zlínských bytů, ve kterých jsme se postupně posunuli z garsonky až do 3+kk, jsme šli zase do malého 1+kk v Praze na Žižkově. A já si hledal práci. Měl jsem pocit, že si ze mě všichni sednou na zadek. Nesedli. Takže jsem se pokorně vrátil nohama na zem a učil se být realista. Absolvoval jsem pár pohovorů, bohužel nic nedopadlo. Ale ukázalo se, že bych mohl jít pracovat do firmy k mámě, tak jsem do toho šel.

Ta máma, které jsem to v dětství tolik komplikoval, dokázala vybudovat úspěšnou firmu s mnohamilionovým obratem. Upřímně před ní smekám. Pracuju pro ni už čtrnáct let. První roky ale nebyly vůbec jednoduché. Chvilí trvalo, než jsme si nastavili hranice a našli ten správný způsob komunikace. Přijal jsem fakt, že jsem její zaměstnanec, to je podle mě důležité: vědět, kde je moje místo, jaké mám kompetence. Hodně mi pomohlo, že jsem se vedle Mariky naučil komunikovat, jak s nejbližšími, s kterými je to často nejtěžší, tak vlastně s kýmkoli. A taky se neobklopovat toxickými lidmi, kteří otravují život. A otevírat témata, která vnímám jako důležitá. Nebát se za sebe postavit a současně se chovat empaticky k druhým. Tohle všechno dneska umím díky Marice.

Ona se ode mě zase učila žít spontánněji, nebrat život pořád a za všech okolností vážně. Hodně jsme se smáli. Byl jsem vždycky šašek.

Přišel jsem domů a všechna světla na mě, teď bude šou, tradá! A líbilo se jí, že rodina je pro mě na prvním místě. Mohli jsme se bavit o čemkoli, nikoho jsem za nic nesoudil.“

Víš, že už jsi mě jednou o ruku požádal?

V té době už oba vnímali, že dospěli, že žijí skutečný život. Už devět let spolu. Založili food blog, plánovali svatbu, koupí vlastního bytu a taky rodinu.

„S blogem jsme začali chvíli po přestěhování do Prahy. Maričina nejlepší kamarádka Eliška tehdy dělala blog o módě, Marice se to moc líbilo. Vlastně to mělo být hlavně na mně, ale plácal jsem se v tom. Dávalo mi smysl dělat blog společně s Marikou. A tak vznikl blog Kitchen Story. Postupně jsme si našli svůj styl, svoje témata a taky si rozdělili role. Já hlavně vařil a psal, Marika fotila a měla na starosti vizuální stránku blogu.

Takhle to bylo vlastně se vším. Vždycky jsem chtěl jít do všeho společně s Marikou. Víím, že pro spoustu lidí je nepředstavitelné, aby s partnerem trávili tolik času, aby pracovali na společných projektech, řešili je spolu, dohadovali se. Ale já si to neuměl představit jinak. Byli jsme partáci. Vždycky jsem se s Marikou o všechno dělil a měl radost z toho, že to s ní můžu sdílet. Byl jsem pyšný na to, že má z naší spo-

lečné práce radost a je na ni hrdá. Tohle mi dneska nesmírně chybí. Často беру do ruky telefon a chci jí napsat nebo zavolat, abych se mohl podělit. Ujistit se, že je na mě a na nás pyšná, že za námi stojí a usmívá se při tom.“

Marika kolem sebe uměla vytvořit krásno. A taky vlídno. Nebyla to ta dokonalost, která vás brzy začne iritovat, protože se vedle ní necítíte dostatečně ani dobře. Byla to přívětivá krása navenek i uvnitř, harmonie, vyváženost, nikde nebylo něčeho moc nebo málo, všechno plynulo hladce, vlídně, něžně. A přitom důsledně.

„Marika uměla říkat i nepříjemné věci tak, že nikoho neurazila. V práci kolegům vykala a oni z ní měli respekt. Když jí o něco šlo, uměla velmi nenásilně a bez jakékoli manipulace dosáhnout svého. Působila křehce a byla milá, přesto si dokázala stát za svým a nepřipustila, aby s ní někdo špatně zacházel.“

Měla velký dar empatie, uměla se vcítit do druhých lidí, odhadnout, kdy věci posouvat dál a kdy je nechat být. Jirka do jejich společného života přinesl živelnost, spontánnost a také chaos. Dobře se doplňovali, kolečka do sebe zapadala a život se přirozeně otáčel a plynul kupředu.

„Bylo to v roce 2013, kdy jsem si začal říkat, že už jsme spolu dlouho a bylo by dobré udělat další krok. Začal jsem řešit prstýnek. Už jsem ho dokonce vybral a koupil, ale pořád jsem čekal na nějakou vhodnou příležitost. Pak jsme jeli na Sicílii a měl jsem skvělý nápad, že Mariku o ruku požádám v moři. Voda byla strašně studená, prstýnek jsem měl v kapse u plavek, strašně jsem se bál, že ho někde ztratím. Marika nesnášela studenou vodu, takže se namočila jen po kolena a že prý už stačilo. Ale nakonec to dopadlo a já ji požádal o ruku.

Později se mě zeptala, jestli si pamatuju, že už jsem ji jednou o ruku požádal. Nepamatoval jsem si to. Nedivím se, prý jsem se opil, ležel jsem na záchodě, zvracel do mísy a říkal: „Zlato, já vim, že jsem pako, že jsem

se opil, ale strašně tě miluju, i prsten jsem ti koupil a nikomu jsem to ještě neřek, vezmeš si mě?‘ Tak tohle mi nevpálila hned na Sicílii, ale až po svatbě. Svatba byla krásná, neskutečně se vydařila. Brali jsme se ve Znojmě ve vinném sklípku. Byl to do té doby nejhezčí den v mém životě.“

Všechny naše děti

V období po svatbě Mariku s Jirkou hodně pohltil jejich food blog, po práci mu věnovali skoro všechny čas.

„Hodně nás to bavilo, byla to smysluplná společná tvorba a společně strávený čas nad projektem, který nás bavil a naplňoval. V jednu dobu jsme přidávali i dva tři recepty týdně. Když tohle děláte v té původní foodblogerské formě se všemi těmi příběhy kolem, tak už to není jen zábava, ale regulérní druhá práce. Ale byli jsme na to dva a dělalo nám to radost.

A dostali jsme se do skvělé společnosti food bloggerů a lidí, kteří se pohybovali kolem gastru. Dodnes jsou to naši nejlepší přátelé. Začalo se o nás vědět i proto, že jsme byli aktivní na sociálních sítích. K blogu jsme postupně přidali cateringy a dělali jsme moc hezké akce. Ale bylo to hodně náročné, postupně toho začalo být moc a zasahovalo to do mé práce. Takže jsme s cateringy skončili a víc se zaměřili na vlastní tvorbu. Připravili a vydali jsme svou vlastní kuchařku *Manželé v kuchyni* a taky se podíleli na kuchařce Gastrokroužku, projektu s partou přátel, které dala dohromady láska k dobrému jídlu. Ten společný čas strávený smysluplnou prací byl nesmírně krásný. Nepotřeboval jsem chodit do hospo-

dy nebo s klukama na fotbal, měl jsem tolik zábavy a seberealizace s tím nejlepším člověkem na světě, že mi nic nechybělo.“

I když... Zase se ozvala Jirkova slabost pro to, poohlížet se, jestli není náhodou jinde tráva zelenější. Ačkoli už dobře věděl, že není. Pomohl terapeut, ale i vědomí, že funkční rodina má svou hodnotu. Jirka dospěl a oba se ve vztahu posunuli o velký kus kupředu.

„Zase nám pomohlo, že jsme každý udělali vstřícné kroky směrem k tomu druhému.

Vlastně jsme se nikdy nehádali, nikdy jsme na sebe v afektu nekřičeli, ale spíš si vysvětlovali, jak se cítíme, jak nám je a co nás trápí.

To období bylo na jednu stranu krásné, na tu druhou dost náročné. Tři roky jsme se snažili o dítě. Moc jsme si ho přáli, ale nedařilo se. Chodili jsme na kliniku na nejrůznější testy. Každý neúspěšný pokus přinášel zklamání, smutek a stres. Nakonec se to podařilo, sice se toobešlo bez umělého oplodnění, ale úplně samo to nešlo. Den, kdy se Bertík narodil, 30. července 2018, byl do té doby zase ten nejtěžší v mém životě. Vlastně to nebyl jen jeden den, porod totiž trval tři dny, Marika měla úzkou pánev a Bertík se nemohl dostat ven. Vypravuju si tu strašnou bezmoc. Mohl jsem jen sledovat, jak Marika trpí. Byl jsem tam a nemohl nijak pomoci, to bylo hrozné.“

Porodem to neskončilo. Marika měla po náročném porodu řadu zdravotních komplikací. A s Bertíkem to vůbec nebylo jednoduché. I on měl spoustu problémů. Pak se ukázalo, že je alergický na mléko, ale trvalo rok a půl, než se na to přišlo. Za noc se i dvanáctkrát vzbudil a plakal.

„Hledali jsme způsoby, jak ho ukonejšit, aby spal alespoň pár hodin v kuse, pouštěli jsme mu monotónní zvuk vysavače nebo digestoře, jezdili s kočárem. Marika byla vyčerpaná, oba jsme byli chronicky nevyspalí. Měli jsme noc rozdělenou na směny po několika hodinách, abychom si oba aspoň trochu odpočinuli a aby to nebylo jen na Marice.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Po Marice**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.